

bedst, at disse Institutioner bliver, hvor de er.

I øvrigt er der jo neppe nogen af Ministrene, der har tildraget sig en saa almindelig Opmærksomhed ved sin Administration, som den højtærede Undervisningsminister. Der er, om jeg saa maa sige, noget maskulint i Anslaget hos den højtærede Undervisningsminister. Der er tillige den Ejendommelighed ved adskilligt af, hvad den højtærede Undervisningsminister har foretaget sig, at det er fuldkommen inkommensurabelt med ethvert Begreb om Takt. Det gælder ikke mindst, hvor man nærmer sig det kongelige Teater. Og dér vil jeg ikke være bange for at nævne det, som passerede i Gaar i det kongelige Teater, og jeg vil derom sige, at det efter min Mening var en grov Taktløshed, at man lavede om paa det højdvundne Ceremoniel, eller hvad man skal kalde det, som Teatrets kunstneriske Ledelse havde ønsket at benytte ved denne Lejlighed. Og de Udtalelser, der senere er fremkommet derom fra de saa ofte interviewede Ministre, er jo ogsaa af en Art, som jeg synes man vanskeligt kan lade passere uden at nævne det. Det siges — jeg forudsætter, at Referatet af Interviewet er rigtigt, og kun under den Forudsætning har mine Bemærkninger naturligvis nogen Værdi —, at den højtærede Statsminister skal have betegnet Nationalsangen som en Bordsang. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Det er en Misforstaaelse). Hvis dette er rigtigt, vil jeg sige, at saa ... (*Sundbo*: Slagsbrorvise!) (*Socialministeren*: Ja, det var det, han sagde). Det forekommer mig oprigtigt talt ikke, at den Version, der nu, i Strid med Forretningsordenen, slynges op her af et æret Medlem, gør Sagen bedre. Hvis den højtærede Statsminister har betegnet Nationalsangen enten som en Bordsang eller som en Slagsbrorsang ... (*Flere Stemmer*: Det er ikke Nationalsangen!)

Formanden: Medlemmerne maa ikke deltage i Diskussionen fra deres Pladser.

Pürschel: ..., saa forekommer det mig, at den højtærede Statsminister derved har vist en Mangel paa nationalt Begreb, som jeg kun kan beklage.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann var inde paa en Vurdering af Valgene. Ja, disse Valg, baade Foraarsvalgene og Efteraarsvalgene, viser jo meget tydeligt, at Overbudspolitikken gyldne Dage endnu ikke er endt her i Landet. Det er det, de viser, disse Valg. De viser derfor, at der for de

Partier, som skal kæmpe frem imod denne Overbudspolitik, ligger en meget vanskelig Opgave. Den nuværende Regerings Evne til at styre et Samfund økonomisk forekommer mig paa Forhaand ikke at kunne vurderes højt. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Regeringen vil være i Stand til at give Penge ud, maaske ogsaa give dem ud paa en smuk Maade, til Formaal, som man i og for sig vil finde er særdeles smukke, men Spørgsmaalet er, om Regeringen har Evne til herved ogsaa at holde det nødvendige Hensyn til Statens Finanser. Jeg tror, at denne Evne er forringet gennem den Kamp og den Udvalgelse, som indenfor Socialdemokratiet fører sine Folk frem til de første Pladser. Socialdemokratiet, som jo skulde være et Parti, der tog de videste Samfundshensyn, er efterhaanden undergaaet en Udvikling, der gør, at man tror at tage samfundsmæssige Hensyn, naar man tager Hensyn alene til det, som man — med et Navn, der i mange Henseender ikke mere passer videre godt — kalder for Underklassen i Samfundet, og dette er selvfølgelig lige saa urigtigt, som det er at betegne en Politik som samfundsmæssig, hvis den alene tager Hensyn til Overklassen. Men efter hele den Udvikling, som Socialdemokratiet og dets Mænd gennemgaar her i Landet, er det og maa det være meget vanskeligt for dem at frigøre sig for denne Betragtning, og med al den dybe Respekt for Flertallet som saadant, uden Hensyn til, hvorledes det tilvejebringes, der maa være disse Mænd i Kødet baaret, har de meget ringe Evne til at være ærlige i den Forstand, at de siger noget ubehageligt til Folkets Flertal. Denne Evne har ikke været i nogen videre Grad paakrævet af dem hidtil, men den er i høj Grad paakrævet af den Regering, som i Øjeblikket skal staa for Styret herhjemme. Denne Regering betegner, set fra mit Synspunkt, en national Nedgangslinie. Den begyndte med Grønlandssagen og tegner nu sin Fortsættelse gennem en opgivende Stilling i Militærspørgsmaalet og en opgivende Stilling i Valutaspørgsmaalet. Overalt manglende Mod til at paalægge de Byrder, som Livet nu en Gang kræver. Dette i Forbindelse med den Mistillid, som vi nærer til denne Regerings Evne til at føre et økonomisk forsvarligt Styre, maa gøre os til oprigtige og overbeviste Modstandere af den nuværende Regering.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.